

Sygn. akt IX U 215/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy _____ w Gliwicach Wydział IX

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Barbara Kubasińska-Malcher
Protokolant:	Gabriela Jokiel

przy udziale: ./.

po rozpoznaniu w dniu 11 marca 2014 r. w Rybniku

sprawy z odwołania A. S. (A. S.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

o emeryturę

na skutek odwołania A. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

z dnia 13 stycznia 2014 r. Znak (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje ubezpieczonemu prawo do emerytury od dnia 08 grudnia 2013r.

Sędzia

Sygn. akt IXU 215/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 13.01.2014r. organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił ubezpieczonemu A. S. (S.) prawa

do emerytury na podstawie art.184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w związku

z §4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, ponieważ ubezpieczony na dzień 01.01.1999r. nie udokumentował wymaganego 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, a jedynie 13 lat,

1 miesiąc i 12 dni.

Jako takiej pracy organ rentowy nie uwzględnił okresu zatrudnienia ubezpieczonego

w (...), ponieważ ubezpieczony nie przedłożył świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach wydanego przez zakład pracy, a zeznania świadków nie mogą stanowić środka dowodowego przed organem rentowym.

Ubezpieczony w odwołaniu od decyzji domagał się jej zmiany przez przyznanie prawa do emerytury wcześniejszej z tytułu pracy w warunkach szczególnych, po uprzednim zaliczeniu do takiej pracy okresu zatrudnienia w powyższym przedsiębiorstwie od dnia 09.02.1989r. do dnia 31.10.1991r., kiedy to stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował jako operator dźwigu 10 tonowego oraz autobusu powyżej 15 miejsc siedzących.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie z przyczyn jak w zaskarżonej decyzji.

Rozpoznając sprawę Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony A. S. urodził się w dniu (...)

W rozpoznaniu wniosku ubezpieczonego z dnia 13.11.2013r. organ rentowy zaskarżoną decyzją z dnia 13.01.2014r. odmówił ubezpieczonemu prawa do wcześniejszej emerytury z przyczyn jak wskazano na wstępie.

Organ rentowy uznał za udowodniony na dzień 01.01.1999r. staż pracy w łącznym wymiarze 29 lat i 2 dni, w tym 13 lat, 1 miesiąc i 12 dni pracy wykonywanej w warunkach szczególnych, to jest następujące okresy zatrudnienia ubezpieczonego: od dnia 01.01.1978r. do dnia 31.01.1989r., od dnia 04.11.1991r. do dnia 12.02.1993r., od dnia 01.08.1996r. do dnia 08.04.1997r. i od dnia 02.10.1997r. do dnia 31.10.1997r.

Ubezpieczony w okresie spornym od dnia 09.02.1989r. do dnia 31.10.1991r. był zatrudniony w (...) Przedsiębiorstwie Państwowym (...) w R. na stanowiskach: operator dźwigu, kierowca (świadectwo pracy z dnia 29.10.1991r., k.17 akt ZUS).

Ubezpieczony został przyjęty do tej pracy jako operator dźwigu samochodowego

10 tonowego w sytuacji, gdy miał uprawnienia do prowadzenia takiego pojazdu. Przez pierwsze 1,5 roku ubezpieczony pracował wyłącznie na tym dźwigu, a następnie aż do ustania zatrudnienia jeździł autobusem marki K., który posiadał około 50 miejsc siedzących. Autobusem tym ubezpieczony zawoził i przywoził pracowników do i z pracy, gdy Przedsiębiorstwo wykonywało roboty na różnych budowach np. w T., dokonywało remontów dróg (demontażu płyt drogowych). W międzyczasie, to jest po zawiezieniu pracowników do pracy, ubezpieczony przesiadał się na dźwig, na którym pracował do końca zmiany i następnie ponownie przesiadał się na autobus, którym odwoził pracowników po pracy do domu.

Pracę taką ubezpieczony wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Podczas tego zatrudnienia ubezpieczony był kilkakrotnie oddelegowany do pracy

w Czechosłowacji w okresach: od dnia 04.06.1990r. do dnia 20.06.1990r., kiedy to faktycznie pracował jako lakiernik, od dnia 14.05.1991r. do dnia 30.06.1991r. i od dnia 16.07.1990r.

do dnia 28.07.1990r., kiedy to wykonywał pracę kierowcy autobusu powyżej 15 miejsc siedzących stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przewożąc pracowników do pracy

na budowę fabryki (...) i z pracy do hotelów, które były położone w odległości około

50 km od ww. budowy, gdy pracownicy ci pracowali na cztery zmiany.

W okresie od dnia 24.09.1991r. do dnia 31.10.1991r. ubezpieczony przebywał na urlopie bezpłatnym.

Razem z ubezpieczonym pracowali H. W. oraz R. B..

W aktach osobowych ubezpieczonego dotyczących okresu spornego znajdują się m.in.:

- umowa o pracę z dnia 09.02.1989r. na stanowisko operatora żurawia,

- umowy o pracę na budowach (...) w Czechosłowacji: z dnia 04.06.1990r. na okres od dnia 04.06.1990r. do dnia 30.09.1990r. na stanowisku lakiernika, z dnia 16.07.1990r.

na okres od dnia 16.07.1990r. do dnia 28.07.1990r. na stanowisku kierowca operator, z dnia 14.05.1991r. na okres od dnia 14.05.1991r. do dnia 30.06.1991r. na stanowisku kierowcy,

- świadectwa zakończenia pracy za granicą: w dniu 20.06.1990r. – na prośbę pracownika

(odnośnie umowy z dnia 04.06.1990r., jw.), w dniu 28.07.1990r. – wskutek wygaśnięcia umowy o pracę z dnia 16.07.1990r.,

- kardoks z wykazanymi stanowiskami: operatora żurawia, lakiernika, kierowcy operatora, kierowcy.

Ubezpieczony nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego.

Powyższe Sąd ustalił na podstawie akt emerytalnych ubezpieczonego, akt osobowych dotyczących okresu spornego, zeznań świadków H. W. i R. B. oraz zeznań ubezpieczonego – protokół elektroniczny z rozprawy z dnia 11.03.2014r. min.00:07:58 – 00:42:34.

Mając na uwadze powyższe ustalenia Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie.

Bezspornym w sprawie jest, iż ubezpieczony w dniu 08.12.2013r. ukończył wiek emerytalny 60 lat, na dzień 01.01.1999r. udowodnił wymagany co najmniej 25 – letni okres składkowy i nieskładkowy, nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego.

Spór w rozpoznawanej sprawie sprowadzał się do ustalenia, czy ubezpieczony spełnia warunek prawa do emerytury o jakim mowa w art. 184 pkt.1 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z FUS (t.j. Dz.U. z 2013r., poz.1440), to jest czy na dzień 01.01.1999r. posiada 15 - letni okres pracy w warunkach szczególnych.

W ocenie Sądu przeprowadzone postępowanie dowodowe pozwala jednoznacznie stwierdzić, iż ubezpieczony w okresie spornego zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie Państwowym (...) w R. od dnia 09.02.1989r. do dnia 31.10.1991r., również podczas pracy za granicą, lecz po wyłączeniu z tego okresu urlopu bezpłatnego od dnia 24.09.1991r. do dnia 31.10.1991r. oraz krótkiego okresu pracy ubezpieczonego w charakterze lakiernika od dnia 04.06.1990r. do dnia 20.06.1990r., faktycznie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace w warunkach szczególnych wymienione w Wykazie A, Dziale VIII, poz.2, to jest „ prace kierowców samochodów specjalistycznych (dźwigu) oraz autobusów o liczbie miejsc powyżej 15 ”.

Ustalając powyższe Sąd oparł się na dokumentacji zawartej w aktach organu rentowego, aktach osobowych, a w szczególności opisanej wcześniej, zeznaniach świadków H. W. oraz R. B., którzy pracowali razem z ubezpieczonym

w okresie spornym i byli bezpośrednimi świadkami wykonywanej przez niego wówczas pracy oraz zeznaniach ubezpieczonego. Zeznania te Sąd uznał za wiarygodne, gdyż były one rzeczowe, logiczne, przekonywujące, zasadniczo ze sobą zgodne, korespondujące z treścią zgromadzonej w sprawie dokumentacji, nie były też one kwestionowane przez organ rentowy.

Przy zaliczeniu okresu spornego podanego na wstępie rozważań (po dokonaniu wyłączeń jw.) do pracy w warunkach szczególnych uznanej przez organ rentowy ubezpieczony posiada na dzień 01.01.1999r. wymagany do przyznania emerytury 15 - letni staż takiej pracy.

W takiej sytuacji Sąd stwierdził, iż ubezpieczony spełnia wszystkie niezbędne przesłanki prawa do dochodzonego świadczenia na podstawie z art.184 w związku z art.32 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach... w związku z § 4 ust.1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze

(Dz.U. Nr 8, poz.43 ze zm.) i stąd przyznał to świadczenie od dnia 08.12.2013r., to jest od ukończenia przez ubezpieczonego wieku 60 lat w sytuacji, gdy z tym dniem ubezpieczony spełnił wszystkie niezbędne przesłanki prawa do świadczenia (zgodnie z art.100 ust.1 ustawy

o emeryturach i rentach...)

W konsekwencji takiego stanowiska, kierując się powołanymi powyżej uregulowaniami prawnymi Sąd z mocy art.477¹⁴§2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję orzekając jak w sentencji.

Sędzia